

OD AUTORA KNIŽNÍHO HITU DÍVKA V LEDU

TEMNÉ HLUBINY

**ROBERT
BRYNDZA**

DALŠÍ PŘÍPAD ERIKY FOSTEROVÉ

Robert Bryndza

TEMNÉ HLUBINY

OD AUTORA KNIŽNÍHO HITU DÍVKA V LEDU

TEMNÉ HLUBINY

**ROBERT
BRYNDZA**

DALŠÍ PŘÍPAD ERIKY FOSTEROVÉ

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

DARK WATER
Robert Bryndza

DARK WATER © Robert Bryndza 2016

Cover © Henry Steadman 2016

Translation © Kateřina Elisová 2017

© Grada Publishing, a. s., 2017

Z anglického originálu *Dark Water*, vydaného nakladatelstvím Bookouture v roce 2016, přeložila Kateřina Elisová
Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová
Korektura Barbora Srncová
Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2017 jako svou 6716. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-9972-3 (ePub)

ISBN 978-80-271-9971-6 (pdf)

ISBN 978-80-271-0403-1 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Pro Martu

Smrt na ni padla jak nečasný mráz
na nejpěknější v poli květinu.

WILLIAM SHAKESPEARE, *Romeo a Julie*
(překlad J. Čejka)

PROLOG

PODZIM 1990

Byla chladná noc na konci podzimu. Tělo shodili do nepoužívaného lomu. Věděli, že se jedná o opuštěné místo, kde je voda opravdu hluboká. Ale nevěděli, že je někdo sleduje.

Dorazili pod pláštěm tmy chvíli po třetí hodině ranní. Od domů na konci vesnice projížděli přes prázdný obdélník vysypaný štěrkem, kde turisté nechávali svoje auta, do ohromného parku přístupného veřejnosti. Světla měli zhasnutá a auto na nerovném terénu poskakovalo a drncalo. Vjeli na pěšinu, kterou po chvíli z obou stran zahalil neproniknutelný les. Tma byla hustá a vlhká, světleji bylo jen nad korunami stromů.

Jejich výprava nevypadala v žádném případě nenápadně. Zdálo se, že motor řve, a jak se auto naklánělo ze strany na stranu, pérování sténalo. Pomalu zastavili, protože se stromy rozestoupily a v zorném poli se objevil vodou zaplavený lom.

Nevěděli, že u lomu ve starém opuštěném domku, který byl téměř schovaný v hustém křoví, samotářsky žije starý muž. Když se auto objevilo a zastavilo na okraji lesa, starý muž stál venku. Díval se na oblohu a obdivoval její krásu. Opatrně přešel za křoví a pozoroval. V noci se u lomu často objevovali místní děti, feťáci i dvojice hledající vzrušení. Dařilo se mu je vystrašit a zahnat.

Měsíc se na okamžik prodral mezi mraky. Dvě postavy vystoupily z auta, zezadu vytáhly něco velkého a nesly to k veslici u vody. První postava vlezla dovnitř a pomáhala druhé s dlouhým balíkem. Ten se ohnul, dopadl na dno loďky a stařec si s hrůzou uvědomil, že se jedná o tělo.

Nad hladinou se neslo tiché šplouchání vesel. Muž si rukou zakryl ústa. Věděl, že by se měl odvrátit, ale nemohl. Když loďka doplula doprostřed lomu, šplouchání utichlo. Mezi mraky se znovu prodral srpek měsíce a osvětlil kola, která se po hladině šířila od veslice.

Muž zadržel dech a pozoroval postavy, které se o něčem bavily. Jejich hlasy zněly jen jako tiché rytmické mumlání. Poté se rozhostilo ticho. Postavily se a veslice se nahnula na bok, takže jedna z postav téměř přepadla přes okraj. Když získaly stabilitu, zvedly balík. Zacinkaly řetězy, ozvalo se šplouchnutí. Hodily ho do vody. Měsíc se vynořil zpoza mraku a jasným světlem ozářil loďku. Místo, kam balík dopadl, zčěřila rozbouřená kola vln.

Stařec teď viděl obě postavy v loďce a jasně rozeznával jejich obličej.

Zhluboka vydechl dlouho zadržovaný dech. Ruce se mu chvěly. Nechtěl žádné problémy. Celý život strávil tím, že se pokoušel problémům vyhnout, ale zdálo se, že si ho vždy najdou. Studený vítr začal vířit suché listí, které mu leželo u nohou. Cítil ostré svědění v nose. Než mohl cokoli udělat, hlasitě kýchl. Zvuk se odrazil od hladiny. Postavy v loďce sebou trhly, začaly se rozhlížet a pátrat pohledem po břehu. A pak ho uviděly. Otočil se k útěku. Zakopl o kořen stromu a při pádu na zem si vyrazil dech.

TEMNÉ HLUBINY

Voda pod hladinou lomu byla stojatá, chladná a temná. Tělo rychle klesalo. Jeho váha ho stahovala níž, níž a níž, až se nakonec zabořilo do měkkého ledového bahna.

Leželo tam klidně a nerušeně mnoho let. Téměř v míru. Ale nahore, na souši, právě začínala noční můra.

KAPITOLA 1

PÁTEK, 28. ŘÍJNA 2016

Detektiv šéfinšpektor Erika Fosterová zkřížila paže přes objemnou záchrannou vestu, aby se bránila před mrazivým větrem. Litovala, že si nevezala teplejší bundu. Malý nafukovací záchranný člun Metropolitní policie čeřil hladinu Hayeského lomu a táhl za sebou kompaktní transpondér, který skenoval dno hluboko pod nimi. Nepoužívaný zatopený lom se nacházel uprostřed Hayeského parku, což představovalo 91 hektarů lesa a vřesovišť nedaleko Hayes na předměstí jižního Londýna.

„Hloubka je 23,7 metru,“ oznámila seržantka Lorna Crozierová, která zodpovídala za jednotku potápěčů. Nakláněla se v přední části člunu nad obrazovkou, kam se přenášely výsledky ze sonaru. Inkoustově fialové skvrny se po monitoru rozpíjely jako modřina.

„Takže – bude těžké objevit to, co hledáme?“ zeptala se Erika, která zaznamenala tón jejího hlasu.

Lorna přikývla. „Najít cokoli v hloubce větší než dvacet metrů je obtížné. Moji potápěči můžou dole zůstat jen krátce. Běžný rybník nebo kanál je hluboký pár metrů. Dokonce i Temže je při vysokém přílivu hluboká jen deset až dvanáct metrů.“

„Tam dole může ležet cokoli,“ poznamenal detektiv konstábl John McGorry, který se tísnil na malém plastovém sedadle vedle Eriky. Sledovala mladíkův pohled přejíždějící po zčeřené hladině. Viditelnost nebyla větší než pár metrů, poté se voda změnila v rozvířené temné stíny.

„Chcete se mi posadit na klín?“ utrhla se na něj, když se přes ni nakláněl, aby viděl přes okraj.

„Omlouvám se, šéfe.“ Zasmál se a odsunul se po sedačce. „Viděl jsem jeden pořad na Discovery Channel. Věděla jste, že jen pět procent dna oceánu je zmapovaných? Oceány zabírají sedmdesát procent zemského povrchu, což znamená, že pětadesát procent Země, a tedy včetně souše, je *neprozkoumaných*...“

Na břehu, dvacet metrů od nich, se ve větru klátily shluky suchého rákosí. Na trávníku stálo zaparkované velké doprovodné nákladní auto, vedle nějž si nepříliš početný podpůrný tým připravoval potápěčskou výbavu. Jejich oranžové plovací vesty představovaly v ponurém podzimním odpoledni jediné barevné tečky. Za nimi se táhly keře hlodáše a vřesu v kombinaci šedivých a hnědých barev. V dálce byly vidět skupinky holých stromů. Člun dojel k protilehlému břehu lomu a zpomalil.

„Otočíme se,“ řekl policejní konstábl Barker, mladý důstojník, který seděl u kormidla závěsného motoru. Ostře zatočil, aby se vydali nazpátek, a vodní hladinu tak zdolali už pošesté.

„Myslíte, že nějaké ryby, třeba úhoř, mohly tam dole dorůst do... hmm, super rozměrů?“ zeptal se John a obrátil pohled, v němž se odráželo nadšení, na Lornu.

„Když jsem se potápěla, viděla jsem docela velké sladkovodní raky. I když tenhle lom nemá přítok, takže všechno, co žije pod hla-

dinou, je sem zanesené,“ odpověděla Lorna, která jedním okem stále sledovala obrazovku sonaru.

„Vyrůstal jsem kousek odsud, v St Mary Cray, a tam ve zverimexu prodávali mláďata krokodýlů...“ John zmlkl a otočil se na Eriku, které zvedla obočí.

John byl vždy pozitivní a upovídaný, s čímž si dokázala poradit. Jen se děsila služby s ním na ranní směně.

„Johne, my ale nehledáme krokodýla. My hledáme deset kilo he-roinu zabaleného ve vodotěsném kontejneru.“

John se na ni podíval a přikývl. „Promiňte, šéfe.“

Erika zkontrolovala hodinky. Bylo téměř půl čtvrté.

„Jakou cenu to má na ulici? Těch deset kilo?“ zeptal se policejní konstábl Barker ze svého místa u kormidla.

„Čtyři miliony liber,“ odpověděla Erika s pohledem opět stočeným na záběry sonaru míhající se po obrazovce.

Barker hvízdal. „Předpokládám, že sem ten kontejner hodili schválně?“

Erika přikývla. „Jason Tyler, ten chlap, kterého máme ve vazbě, čekal, dokud se všechno neuklidní, než si to přijde vyzvednout...“

Už nedodala, že ho ve vazbě můžou držet jen do rána.

„Vážně si myslel, že se mu to podaří najít? My sami s tím budeme mít problém, a to jsme zkušení potápěči,“ poznamenala Lorna.

„Se čtyřmi miliony liber na cestě? Jo, myslím, že měl v plánu se pro ten balík vrátit,“ opáčila Erika. „Doufáme, že z igelitových obalů uvnitř kontejneru získáme jeho otisky prstů.“

„Jak jste zjistili, že ho shodil právě sem?“ zeptal se policejní konstábl Barker.

„Od jeho manželky,“ odpověděl John.

Barker se na něj zadíval pohledem, kterému může rozumět jen jiný muž, a hvízdal.

„Počkejte. Tohle by něco mohlo být. Vypněte motor,“ řekla Lorna, která se nakláněla blíž k malé obrazovce.

Ve víru fialových stínů se mihl malý černý útvar. Barker vypnul závěsný motor, takže se rozhostilo ticho přerušované jen šploucháním vody, jak člun zpomaloval. Vstal a přešel k Lorně.

„Skenujeme plochu čtyř metrů od člunu všemi směry,“ řekla Lorna a její malá ruka následovala šmouhu na obrazovce.

„Rozměry odpovídají,“ souhlasil Barker.

„Takže si myslíte, že je to ono?“ zeptala se Erika. Cítila, jak jí vlna naděje zaplavuje hrudník.

„Mohlo by,“ odpověděla Lorna. „Nebo by to mohla být stará lednice. S jistotou to nebudeme vědět dřív, dokud se tam dolů nepodíváme.“

„Potopíte se tam ještě dneska?“ naléhala Erika ve snaze zůstat pozitivní.

„Dneska zůstanu na souši. Ponor jsem absolvovala včera a musíme dodržovat odpočinek,“ odpověděla Lorna.

„Kde jste včera byla?“ zeptal se John.

„V Rotherhithe. Museli jsme z jezera v přírodní rezervaci vylovit sebevraha.“

„Páni! Najít tělo hluboko pod vodou tomu všemu určitě dodá zcela novou úroveň obludnosti, je to tak?“

Lorna přikývla. „Našla jsem ho já. Tři metry pod hladinou. Hledala jsem v nulové viditelnosti a najednou jsem rukama stiskla kot-

níky. Jela jsem směrem nahoru a cítila jsem, že se dotýkám nohou. Stál na dně.“

„Bože! Stál pod vodou?“ divil se John.

„Stává se to. Nějak to souvisí se složením plynů v těle a procesem rozkladu.“

„Musí to být fascinující. U policie jsem jen pár let, a tohle je poprvé, kdy pracuju s týmem potápěčů,“ řekl John.

„Nacházíme tuny hrozných věcí. Nejhorší je, když najdeme tašku plnou štěnat,“ brzdil ho Barker.

„Parchanti. U policie jsem už pětadvacet let a každý den mě překvapí, jak můžou být lidi odporní.“ Erika si všimla, jak se k ní na okamžik stočily pohledy všech přítomných. Viděla, jak přemýšlejí o tom, jak stará vlastně je. „A co ta anomálie? Jak rychle se můžete dostat tam dolů a vylovit ji?“ zeptala se a vrátila tak jejich pozornost k sonaru na obrazovce.

„Myslím, že ji označíme bójkou a vrátíme se sem později,“ odpověděla Lorna a přešla na bok člunu, kde připravila malou oranžovou signální bójku se zatíženým lankem. Hodila závaží přes okraj a to rychle zmizelo v hluboké temné vodě a táhlo za sebou lanko. Policejní konstábl Barker nastartoval motor. Rozjeli se a na místě nechali oranžový bod.

Asi o hodinu později měli projetou hladinu celého lomu a identifikovali tři možné anomálie. Erika s Johnem vystoupili na břeh, aby se zahřáli. S čajem v polystyrénových kelímcích se choulili uvnitř nákladního auta. Pozdní říjnový den se pomalu chýlil k večeru. Pozorovali potápěčský tým při práci.

Lorna stála na břehu a v ruce držela jeden konec zatíženého lana, jemuž se říká jackstay. Lano vedlo pod hladinu do vody, dál po dně lomu a znovu se objevilo nad hladinou několik metrů od břehu. Člun byl ukotvený vedle první bójky. Ve člunu stál policejní konstábl Barker a držel druhý konec napnutého jackstaye. Uběhlo deset minut od chvíle, kdy pod hladinou zmizeli dva potápěči. Ponořili se každý na jednom konci jackstaye. Prohledávali dno lomu a setkat se měli uprostřed. Vedle Lorny se skláněl k malé komunikační jednotce velikosti aktovky další člen potápěčského týmu. Erika slyšela hlasy potápěčů, kteří v maskách mluvili do vysílačky.

„Nulová viditelnost, zatím nic... Za chvíli se musíme setkat uprostřed...“ říkaly plechové hlasy z vysílačky.

Erika nervózně potáhla ze své elektronické cigarety a dioda na konci se červeně rozzářila. Vydechla obláček bílé páry.

Před třemi měsíci byla přeložena na policejní stanici v Bromley a stále se snažila zapadnout a sehrát se s týmem. Bylo to jen několik kilometrů od čtvrti Lewisham v jižním Londýně, kde sloužila předtím. Začínala si zvykat na ohromný rozdíl, který těch několik kilometrů mezi předměstím Londýna a okrajem hrabství Kent může znamenat. Připadala si jako náplava.

Podívala se na Johna, který od ní stál asi dvacet metrů daleko a telefonoval. Mluvil a přitom se smál. Kdykoli měl příležitost, volal své přítelkyni. Za okamžik hovor ukončil a vrátil se k Ericce.

„Potápěči pořád hledají?“ zeptal se.

Erika přikývla. „Žádná zpráva je dobrá zpráva... Ale jestli toho hajzla budu muset pustit...“

Zmíněným hajzlem měla na mysli Jasona Tylera, který začínal jako bezvýznamný drogový dealer, ale velmi rychle se mu podařilo ovládnout distribuci drog na území jižního Londýna a hranici kentského hrabství.

„Držte to lano napnuté, začíná být moc volné...“ ozval se potápěčův hlas z vysílačky.

„Šéfe?“ zeptal se John nejistým hlasem.

„Ano?“

„Teď jsem mluvil s přítelkyní, s Monikou... Chtěla by... chtěli bychom vás pozvat na večeři.“

Erika se na něj otočila, ale jedním okem stále sledovala Lornu, která pevně zapírala nohy do břehu a z prověšeného lana vytvořila malou smyčku. „Cože?“

„Hodně jsem toho o vás Monice vyprávěl... Samozřejmě jen to nejlepší. Od té doby, co s vámi pracuju, jsem se naučil spousty nových věcí. Díky vám je moje práce mnohem zajímavější. Díky vám se chci stát lepším detektivem... Moc ráda by pro vás uvařila lasagne. Jsou vážně skvělé. A to neříkám proto, že Monica je moje přítelkyně. Opravdu jsou...“ John zmlkl.

Erika pozorovala mezeru mezi Lornou stojící na břehu a člunem na hladině. Velmi rychle se stmívalo. Domnívala se, že se potápěči musejí každou chvíli setkat uprostřed. A jestli se setkají, pak to znamená, že nic nenašli.

„Tak co na to říkáte, šéfe?“

„Johne, právě jsme uprostřed velkého případu,“ odpověděla příkře.

„Nemyslel jsem dneska večer. Někdy jindy? Monica by se s vámi moc ráda seznámila. A jestli chcete vzít někoho dalšího, bude to skvělé. Existuje nějaký pan Foster?“

Erika se na něj otočila. Několik posledních let od kolegů slyšela sama o sobě jen různé klepy a dohady, takže ji překvapilo, že John o ničem neví. Chystala se odpovědět, ale přerušil ji křik, který přicházel od skupinky na břehu vody.

Doběhli k Lorně a policejnímu potápěči, který se skláněl nad komunikační jednotkou. Slyšeli, jak jeden z potápěčů říká: „Něco jsem našel pod bahnem. Jestli to mám vylovit, potřebuju pomoc... Jak jsem na tom s časem?“ Plechový hlas se nesl chladným vzduchem. Policista na břehu odpovídal potápěči, který se nacházel asi deset metrů pod hladinou. Erika si uvědomila, že rušivý zvuk, který slyší, jsou bubliny z potápěčova respirátoru.

Lorna se na ni otočila: „Myslím, že jsme to našli. To by mohlo být ono.“